

[Rasmussen (Flemløse).]

sønderjydske Amtsråds kredses Vedkommende som for de øvrige viderefører den bestaaende Beskatningsform, og den højtærede Ministers de samme Forhold omfattende Forslag til Ændringer i Reglerne for Beskatning af fast Ejendom til Kommunerne — et Lovforslag, som paa nærværende Tidspunkt ogsaa er til Behandling i dette høje Ting — tør man vistnok antyde, at den højtærede Indenrigsministers to Forslag om de samme Forhold ikke helt dækker hinanden. Jeg forstaaer meget vel, og jeg paa-skønner, at den højtærede Indenrigsminister ikke har indarbejdet sin § 7 i Forslaget om Ændringer i Reglerne om de faste Skatter til Kommunerne i dette Lovforslag — det vilde da ikke være overvejende sandsynligt, at en ny Landkommunallov saa Lyset i en nær Fremtid.

De Bestemmelser om forskellige Ekspropriationer, der findes i Lovforslagets § 28, findes i det allervæsentligste i Lovgivningen paa andre Omraader. En Udvidelse af Ekspropriationsretten finder vi for vort Vedkommende ikke paakrævet. Vi finder i det hele, at denne Paragraf meget vel kunde undgaas i Loven.

Til Bestemmelserne om Amtskommunernes Styrelse finder jeg kun Anledning til at gøre ganske enkelte Bemærkninger udover dem, jeg allerede har knyttet til § 35 om Beskatningen. Vi ønsker for vort Vedkommende Amtsfattiggasserne bevaret i deres nuværende Form. Vi kan ikke erkende, at den bestaaende Tingenes Tilstand gør det paakrævet at ophæve dem. I de 18 Aar, jeg har haft den Ære at deltage i amtskommunalt Arbejde, har jeg ingen Vanskelighed set, og jeg tror heller ikke, nogen saadan er til Stede. Jeg kunde ogsaa tænke mig, at Ophævelsen af Amtsfattiggasserne kunde medføre øgede sociale Udgifter paa dette Beskatningsomraade, og dertil finder vi ikke Tiden egnet.

Ved en tidligere Lejlighed har jeg i dette høje Ting fremhævet det ønskelige i, at Amtskommunernes Regnskaber blev aflagt for det høje Ministerium i ensartet Form, saaledes at der var nogenlunde let Overskuelighed over Formue og Gæld, specielt for Gældens Vedkommende delt i de forskellige Udgiftsposter, i Anledning af

hvilke de paagældende Laan er optaget; ligeledes burde det fremgaa af Regnskaberne, hvilke Beløb der er anvendt til Forrentning og Afdrag paa Gæld, og paa hvilke Udgiftsposter disse Beløb hører hjemme. Jeg fremdrog dette Spørgsmaal ikke alene af Hensyn til det, synes det mig, rigtige i, at Skatteyderne bør kunne se Posternes virkelige Udgifter, men ogsaa til, at der derved skabes Mulighed for fuld Oversigt for Administrationen. Ved et Samraad, som det paagældende Udvalg har haft med den højtærede Indenrigsminister, er det oplyst, at et Udvalg beskæftiger sig med dette Spørgsmaal, og jeg vil da haabe, at det Resultat, der kommer ud af dette Udvalgs Arbejde, vil omfatte det af mig rejste Spørgsmaal.

Jeg skal paa nærværende Tidspunkt ikke gaa yderligere i Enkeltheder. Jeg vil anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling i et Udvalg, som jeg paa et senere Tidspunkt skal tillade mig at stille Forslag om at nedsætte.

A. P. Hansen: I § 96 i Grundloven af 1849 var der indsat en Bestemmelse, som lød paa, at Kommunernes Ret til under Statens Tilsyn selvstændigt at styre deres Anliggender vilde blive ordnet ved Lov. Denne Bestemmelse gik ordret over i Grundloven af 1866, § 91, og i § 89 i Grundloven af 1915 er det samme gentaget, dog med den lille Forskel, at de to Ord „vil blive“ er udgaaet, idet der i den mellemliggende Tid er blevet givet flere Love, som tidligere var indeholdt i Landkommunalloven af 1867. Men altsaa først i 1867 blev den Løfteparagraf, der indeholdtes i Grundloven af 1849, gennemført, og den Gang fik vi det saakaldte kommunale Selvstyre.

Ved Behandlingen i Landstinget af Loven af 1867 udtalte et Medlem, at han troede ikke, det var Afslutningen paa vor kommunale Lovgivning, men han haabede, at det maatte blive som et Hvilepunkt. For saa vidt har dette Medlem faaet Ret med Hensyn til Styreformen, idet dette Hvilepunkt nu har strakt sig over 64 Aar. Det skal naturligvis erkendes, saaledes som det ogsaa er udtalt fra anden Side, at Loven har været rummelig; man har gennemført en vis Praksis i det kommunale Liv, som vej